σμένων καπνῶν (ΕΕ είδ. ἔκδ. 09/001 σ. 35 καί σ. 93), ἡ Ἰταλική Δημοκρατία παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης.

2) Καταδικάζει τήν καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Mackenzie Stuart

Bosco Koopmans Due Bahlmann

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 7 Δεκεμβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

P. Heim

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Πρόκειται γιά προσφυγή τῆς Ἐπιτροπῆς, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν ὁποία ζητεῖται νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἡ Ἰταλική Δημοκρατία παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης κατά τό ὅτι δέν ἐθέσπισε τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τήν ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας τοῦ Συμβουλίου 72/464, τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1972 (ΕΕ είδ. ἔκδ. 09/001 σ. 35), ὅπως ἐτροποποιήθη μέ τήν ὁδηγία 77/805 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1977 (ΕΕ είδ. ἔκδ. 09/01 σ. 93). Τά μέτρα αὐτά προβλέπουν τήν ἐναρμόνιση τῆς διαρθρώσεως τοῦ φόρου καταναλώσεως ἐπί τῶν ἐπεξεργασμένων καπνῶν σέ διάφορα στάδια.

Τά κράτη μέλη, πλήν τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου καί τῆς Ἰρλανδίας, ὤφειλαν νά ἐφαρμόσουν τήν πρώτη ἀπό τίς ἀνωτέρω ὁδηγίες μέχρι τῆς 1ης Ἰουλίου 1973, τό 1977 ὅμως ἡ Ἐπιτροπή παρετήρησε, σέ ἐπιστολή πρός τήν ἰταλική κυβέρνηση, ὅτι δέν εἶχε συμμορφωθεῖ μέ τό ἄρθρο 8 τῆς ὁδηγίας. Τό ἄρθρο αὐτό ἀπαιτοῦσε ὅπως τό ποσό τοῦ εἰδικοῦ φόρου καταναλώσεως, πού ἐπιβάλλεται ἐπί τῶν σιγαρέττων, καθορισθεῖ γιά πρώτη φορά δι' ἀναφορᾶς στά σιγαρέττα τῆς περισσότερο ζητουμένης κατηγορίας τιμῶν, σύμφωνα μέ τά στοιχεῖα τά

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἀγγλικά.

όποῖα ἦταν γνωστά κατά τήν 1η Ἰανουαρίου 1973, προέβλεπε δέ ὅτι τό ποσό τοῦ φόρου αὐτοῦ δέν δύναται νά εἶναι κατώτερο τοῦ 5 % ἤ ἀνώτερο τοῦ 75 % τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ ἀναλογικοῦ φόρου καπνοῦ καί τοῦ εἰδικοῦ φόρου καταναλώσεως πού ἐπιβάλλονται ἐπί τῶν σιγαρέττων αὐτῶν. Ἡ Ἐπιτροπή ἐπεσήμανε ὅτι ὁ φόρος καταναλώσεως πού εἰσπράττεται ἐπί τῶν σιγαρέττων στήν Ἰταλία δέν εὑρίσκεται ἐντός τῶν ὁρίων τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου.

Ἡ ὁδηγία 77/805 περιεῖχε εἰδικές διατάξεις ἐφαρμοζόμενες κατά τή διάρκεια τοῦ δευτέρου σταδίου τῆς ἐναρμονίσεως πού θά ἐκάλυπτε τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1978 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1980. Ἡ ὁδηγία αὐτή προέβλεπε τόν κατ' ἔτος καθορισμό τοῦ ποσοῦ τοῦ εἰδικοῦ φόρου καταναλώσεως σιγαρέττων, ἀρχῆς γενομένης ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978. Τά ὅρια ἐντός τῶν ὁποίων ἔπρεπε νά εὑρίσκεται τό εἰδικό στοιχεῖο τοῦ φόρου καταναλώσεως ὁρίσθησαν ἐκ νέου, συγκεκριμένα δέ τό στοιχεῖο αὐτό δέν ἠδύνατο νά εἶναι κατώτερο τοῦ 5 % οὔτε ἀνώτερο τοῦ 55 % τοῦ ποσοῦ τῆς συνολικῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως πού προκύπτει ἀπό τό ἄθροισμα τοῦ ἀναλογικοῦ φόρου καταναλώσεως τοῦ εἰδικοῦ φόρου καταναλώσεως καί, γιά πρώτη φορά, τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν τοῦ ἐπιβαλλομένου ἐπί τῶν σιγαρέττων αὐτῶν.

Καίτοι ὑπῆρξε κάποια διχογνωμία ὅσον ἀφορᾶ τήν ὀρθή ἑρμηνεία τῶν διατάξεων αὐτῶν, δέν ἀμφισβητεῖται τώρα πλέον ὅτι ἡ Ἰταλική Δημοκρατία παρέλειψε νά θεσπίσει τά μέτρα πού εἶναι ἀναγκαῖα γιά τήν ἐφαρμογή τους.

Στό Δικαστήριο ἐλέχθη ὅτι στίς 16 Μαΐου 1980 ὑπεβλήθη στό ἰταλικό κοινοβούλιο σχέδιο νόμου πρός τόν σκοπό αὐτό, πλήν ὅμως ἡ νομοθετική διαδικασία δέν ἔχει ὁλοκληρωθεῖ ἀκόμα καί ὁ νόμος δέν ἔχει τεθεῖ ἀκόμα σέ ἰσχύ. Σύμφωνα μέ τήν παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, τά κράτη μέλη δέν δύνανται νά ἐπικαλοῦνται ἀκολουθούμενες πρακτικές ἤ καταστάσεις τῆς ἐσωτερικῆς των ἐννόμου τάξεως γιά νά δικαιολογοῦν τήν παράλειψη συμμορφώσεως πρός τίς ὑποχρεώσεις πού τούς ἐπιβάλλουν οἱ ὁδηγίες.

Ἑπομένως, ἡ προσφυγή τῆς Ἐπιτροπῆς πρέπει, κατά τήν γνώμη μου, νά γίνει δεκτή, ἡ δέ Ἰταλική Δημοκρατία πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.